

Quod si ipse sibi infert iniuriam, contigerit ut per idem tempus plus idem habeat, & minus. Verum hoc fieri non potest. Non ergo se quisquam affecerit iniuria. Rursus, qui afficit iniuria, sponte facit iniuriam, ac affectus iniuria, inuitus fert iniuriam. Proinde si contingat se quempiam afficere iniuria, contigerit simul & iniuri, & sponte quicquam agere. Id autem fieri non potest: ne quidem igitur ita contigerit, sibi quenquam inferre iniuriam. Rursus, si considerauerit quisquam particulares iniurias, *idem apparet*. Nam quicumque alteri faciunt iniuriam, id illi faciunt, aut deposito fraudando, aut adulterium committendo, aut aliquod eiusmodi iniuriæ genus particulatim admittendo: nec tamen quisquam se vnquam deposito fraudauit, neque suam adulterio vitiauit uxorem, neque sibi furatus est. Itaque si istis modis infertur iniuria, neque contingit horum quicquam aduersum se facere, ne id quidem contigerit cuiquam se afficere iniuria. Sin secus, ea non fuerit ciuilis iniuria, sed domus administrationis, planæque familiaris. Anima siquidem in plures distributa partes, vnâ habet suam quidem deteriore, alteram verò meliorem: proinde si quid in anima procreetur iniuriarum, id partium aduersum se iniuicem est. Familiarem por-
 to iniuriam distribuimus in deteriorem, ac meliorem, ut fiat aduersum se iustum, & iniustum. Verum id nos nunc coniectamus, sed ciuile. Et proinde in id genus iniuriis, quas nunc demum peruestigamus, neutiquam contingit ut se quisquam afficiat iniuria. At in super vter afficit iniuria, & in vtro iniuria est, in eone, qui vt-
 cunque iniuste possideat, an in iudicante, atque distribuente, veluti in certaminibus? Enimuerò qui præmium à præfide, atque hæc iudicante accepit, non ipse facit iniuriam, tamen ei iniuste tributum est: sed qui tulit iudicium malèque attribuit, is affecit iniuria. Estque vbi idem afficiat iniuria, & vbi non. Nam quatenus verè, & vt iusti natura postulabat, non iudicauit, eatenus affecit iniuria: quatenus verò eidem iustum esse visum est, neutiquam affecit iniuria. Quoniam de virtutibus, & quæ sint, & in quibus, & circa quæ, iam dictum est: de singulisque, quod si recta agamus ratione, sit optimum: ita nimirum ex recta ratione agere dicendo, est, ut si quis dixerit valetudinem fieri optimam, si quis salubribus vescatur. Id vtiq; minus apertum: & proinde dicat aliquis, Aperit mihi quæ sunt salubria. Idem erit in ratione, & tam quid sit ratio, quàm quæ sit recta ratio *scire postulat*. Fetmè fuerit necessarium, primum in quo ratio gignitur considerare.

A εἰ ἀρὰ αὐτὸς αὐτὸν ἀδικεῖ, ἐνδέχεται τὸν αὐτὸν καὶ τὸν αὐτὸν χροῖον, καὶ πλείον ἔχει καὶ ἑλάττω. ἀλλὰ οὗτ' ἀδύνατον ἐκ ἀρὰ ἐνδέχεται αὐτὸν αὐτὸν ἀδικεῖν. ἔτι ὁ μὲν ἀδικῶν, ἐκὼν ἀδικεῖ ὁ δὲ ἀδικουμένου, ἀκὼν ἀδικεῖ. ὡς εἰ ἐνδέχεται αὐτὸν αὐτὸς ἀδικεῖν, ἐνδέχεται ἂν ἄρα καὶ ἀκόστας καὶ ἑποστίας ἀδικεῖν π. τῷ τὸ ἴσ' ἀδύνατον. ἐκ ἀρὰ οὐδ' οὕτως ἐνδέχεται αὐτὸν αὐτὸν ἀδικεῖν. ἔτι εἰ τις λαμβάνει ἐπ' ἑνὶ καὶ μέρει ἀδικημάτων. ἀδικῶν γὰρ πάντες ἢτοι παρακταθῆκω ἀπόστρωπτες, ἢ μοιχοθῶντες, ἢ κλέπτοντες, ἢ π. δὴ οὗτ' ἑνὶ καὶ μέρει ἀδικημάτων ποιοῦντες, οὐδέ τις ἢ πρόποτι αὐτὸς αὐτὸν παρακταθῆκω ἀπέστρωσεν, οὐδ' ἐμοίχουσι τίς ἐαυτῷ γυναικί, οὐδ' ἐκλεψεν αὐτὸς τὰ ἐαυτοῦ. ὡς εἰ τὸ μὲν ἀδικεῖν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὄντι, τοῦτων δὲ μηδὲν ἐνδέχεται ὁρῶς αὐτὸν ποιεῖν, ἐκ ἀρὰ ἐνδέχεται αὐτὸν ἀδικεῖν εἰ δὲ μή, οὐ τότε πολιτικὸν ἀδικημα, ἀλλὰ τὸ οἰκονομικόν. γὰρ ψυχὴ εἰς πλεία μεμερισμένη, ἔχει π. αὐτῆς, τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δὲ βέλτερον. ὡς εἰ τὸ ἐργάζεται ἑνὶ ἐν ψυχῇ ἀδικημάτων, μερῶν ὁρῶς δὴ ἡμεῖς τὸ οἰκονομικὸν γὰρ ἀδικημα διελόμεθα, πρὸς τὸ χεῖρον καὶ βέλτερον, ὡς γίνεται ὁρῶς αὐτὸν ἀδικῶν καὶ δίκαιον. οὐ τῷ τὸ δὲ ἡμεῖς ὀπισθοποῦμεθα, ἀλλὰ τὸ πολιτικόν. ὡς τὸς τοιοῦτοις ἀδικημάτων ἐν οἷς ἡμεῖς ἠπιανδρῶν, ἐνδέχεται αὐτὸν αὐτὸν ἀδικεῖν. πρότερον δὲ πάλιν ἀδικεῖ, καὶ ἐν ποτιέρῳ ὄντι τὸ ἀδικημα, ἐν τῷ ἀδίκῳ ὅποιον ἔχρησι, ἢ τῷ κρίναντι, καὶ τῷ δπονοίματι, ὡς ὅτι ἐν τοῖς ἀγῶσι; καὶ γὰρ ὁ λαβὼν τὸν φοίνικα παρὰ τὸ ἐφροσῶς, καὶ ταῦτα κρίναντος, ἐκ ἀδικεῖ, καὶ ἀδίκως αὐτῷ δποδοθῆ' ἀλλ' ἢ δὴ ὁ κρίνας κερκῶς καὶ οὐδὲς, ὅστις ἀδικεῖ ἢ ἢ ὅστις ἔστι μὲν ἢ ἀδικεῖ, ἔστι δὲ ἢ καὶ ἀδικεῖ. ἢ γὰρ τὸ τῇ δὴ δειεία καὶ τῇ φύσει δὴ δίκαιον μὴ ἔκρινε, ταῦτα ἀδικεῖ ἢ τὸ αὐτῷ δοκοῦν ἢ δὴ δίκαιον, ἐκ ἀδικεῖ.